

LIBRIS

We know
books

DUMITRU PETCU

**PRIZONIER
ÎN
SIBERIA**

Ediția a 3-a

E^{mia}

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Capitolul I	
Geneza.....	7
Capitolul II	
Pe frontul de răsărit.....	20
Capitolul III	
Prizonier în Siberia	32
Capitolul IV	
Lacul Baikal	42
Capitolul V	
Evadarea.....	50
Capitolul VI	
Orfelinatul	69
Capitolul VII	
Străinul care schimbă destinul	92
Capitolul VIII	
Prima dragoste.....	106
Capitolul IX	
Misiune în Asia.....	123

Capitolul X	
Steaua Sudului.....	135
Capitolul XI	
Întâlnire neprevăzută.....	145
Capitolul XII	
Cheile Turzii	151
Capitolul XIII	
În țara samurailor	162
Capitolul XIV	
Întâlnire în Africa.....	176
Capitolul XV	
Intrusul	188

Capitolul I

Geneza

Prin anul o mie nouă sute patruzeci și unu, în a noua zi a lunii septembrie, în casa Mariei Larie era o mare vânzoleală. Tot neamul lui Ionaș sărbătoreau nașterea celui de al șaptelea copil al Mariei care, spre bucuria rudelor și a dorinței soțului ei Toderăș, dăduse viață unui băiețel.

Această naștere uimise pe toată lumea întrucât până atunci ea născuse șase fete frumoase, dar nu reușise să-și mulțumească pe deplin soțul care dorea și un băiat. Toderăș veni acasă târziu, dar cu toate cele trebuincioase pentru un bebeluș. Pe lângă acestea el cumpăraseră de la Tulcea, oraș situat la vreo treizeci kilometri de Sarinasuf, bomboane, halviță, portocale, roșcove și alte bunătăți pentru copii.

De cum văzu casa scăldată în lumină, forfota din jurul ei la o oră atât de târzie, bănuie că Maria

născuse mai degrabă decât ei anticipaseră cu o zi înainte de plecarea lui la târg.

Dădu bici cailor, pătrunse cu căruța pe poarta mare, străbătu în grabă curtea înțesată de rude și se năpusti în odaia unde se afla Maria cu nou născutul și ceilalți copii mai mici.

Totuși, în trecerea fulgerătoare prin tindă, el avu vreme să arunce într-un colț mărfurile cumpărate, reținând în mâini dulciurile pentru cei micuți și un frumos inel pentru Maria.

Aflase încă din curte că are un băiat și ca urmare el își îmbrățișă cu afecțiune soția, îi dăruí inelul și fără a spune un cuvânt ieși cu micul ghemotoc afară. În pragul ușii Toderaș ridică bebelușul deasupra capului și strigă în fața tuturor celor prezenți: Sunt un om fericit.

- Ia te uită! spunea el, punându-și întrebări și dându-și singur răspunsurile. Oare-i îndeajuns de frumos? Dar de auzit aude? Firește, căci eu și Maria auzim amândoi

Și tot vorbind așa, Toderaș se apropie de patul soției și lăsă ghemotocul lângă mamă. Abia atunci bebelușul începu să plângă, parcă imputând tatălui că nu a zis nimic în legătură cu vocea sa.

Maria luă în grabă copilul, îl legănă ușor și, după ce-i acoperi mâinile și gâtul cu sărutări, îl înveli cu grijă în frumoasa sa păturică albastră. Ea potrivea cu grijă cutele păturii, așeză pruncul în așa

fel ca lumina să-i pună în valoare frumusețea și strigă încet pe nașa Ileana care tocmai venise de la capătul uliții unde își avea casa.

- Nașă — spuse ea- vreau să-mi vezi singurul meu băiat. Ia privește ce am adus pe lume....

- Sfântă Fecioară! strigă nașa, împreunându-și mâinile. Sfântă Fecioară! Un îngerăș! Ce chip proaspăt și rumen are. Nu încape îndoială că are o sănătate desăvârșită. Să vă trăiască dragii mei fini.

A doua zi Toderaș înregistrează nașterea la Primărie și împreună cu alaiul de rude și cunoștințe botează copilul la biserica otodoxă din sat. Fu botezat Dumitru, după finul său și a celui mai în vârstă frate al Mariei.

Nu trecu nici două luni de la bucuria ce cuprinsese familia Larie, când într-o dimineață poștașul aduse ordinul de concentrare pentru Toderaș. El îl citi cu atenție și îngălbeni de emoție și durere. Reținu că nu mai avea decât două zile pentru a petrece cu bebelușul și frumoasa sa soție.

Tocmai atunci ieși din casă Maria. Brunetă, suplă, sclipitoare când era privită din față, delicată din profil, cu ochii adânci și negri, gâtul fin și umerii

frumos arcuiți, parcă sculptați de Michelangelo Buonarroti¹.

- A plecat poștașul? Întrebă Maria, care venise într-o goană, atrasă de zgomotul porții, care fusese trântită cu violență de poștaș.

- Da, i-a răspuns Toderaș, a plecat de-a binelea!

- Ei bine, dar ce ne-a adus? Întrebă ea îngrijorată de tristețea ce se observa pe fața soțului ei.

- Un ordin care se cheamă nenorocire, draga mea. Trebuie să plec pe frontul de rășărit.

- Doamne, Dumnezeu! Așadar, ce se vorbea prin sat este adevărat.

- Dar ce se vorbește soțioară?

- Acum vreo două săptămâni se vorbea prin sat că Ion a lui Partebună a fost concentrat, dar tatăl său a vândut o pereche de cai pentru a nu merge fiul său la război.

- Blestemații! Se pare că eu plec pe front în locul lui Ion. De la Comisariatul din Tulcea mi se spusese că eu nu voi merge la război pentru că am prea mulți copii mici. Nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva! adăugă Toderaș.

¹ Sculptor și pictor Italian (1475-1564). Printre alte lucrări a executat fresca bolții Capelei Sixtine în cinci ani. Considerat de mulți cel mai mare artist al tuturor timpurilor.

- Ah! făcu Maria după ce citi pentru a doua oară petecul de hârtie adus de poștaş. Asta nu-i a bună! Imi spune mie inima c-o să se întâmple ceva rău! dând îngândurată din cap.

Toderaș își aținti privirea asupra Mariei, sorbindu-i, ca să spunem așa, toate simțămintele ce se perindau prin sufletul ei. Și toate simțămintele acestea îi apăreau limpezi, precise, pentru că își cunoștea bine soția, întreaga familie.

Ea îl lăsă o clipă așa, zdrobit, încremenit și mut. Apoi, cu un pas legănat străbătu curtea și intră în casa plină de copii care se jucau zgomotos, lipsiți de grijile vieții.

Timpul se scurse cu repeziciune și ziua plecării sosi. Toderaș se sculase mai devreme și ieși în curte unde observă că în așcană² era lumină. Își dădu seama că Maria pregătea merindele pentru drumul său și se îndreptă spre grajd, prinse în fiecare mână câte un căpăstru și duse caii la căruță.

Între timp zorile se iviră. Razele soarelui se răspândeau pretutindeni iar puterea lor câștiga competiția cu luna.

² Bucătărie de vară

Globul lunar, deși încă pe cer părea acum palid, obosit parcă de efortul depus toată noaptea.

În pragul așcanalei Toderăș o privi pe Maria care tocmai terminase de gătit și aranjat masa pentru dejun.

-Cât e ceasul? Întrebă el după câteva clipe de tăcere.

- Șapte, i-a răspuns ea.

- Ia te uită ce repede a trecut vremea. Mi-e o foame de lup. Ei, acu să trecem la masă. Apoi o să vedem....

- Ce să vedem?

- O să-mi faci valiza.

- Ți-am făcut-o încă de ieri.

- Trebuie să mergi cu mine la Tulcea pentru că nu are cine să aducă căruța acasă.

- Da! După dejun o să mă reped până la mama să-i spun să stea cu copiii noștri. Este aproape și într-un sfert de oră sunt cu ea aici în curte.

Întradevăr, abia termină Toderăș masa când soacra și Maria erau deja în curte, geamantanul era în căruță și copiii înșirați dea-lungul gardului de stuf ce împrejmuia grădina din fața casei.

Deși atmosfera era tensionată, bunica copiilor văzând frumusețea fetelor Mariei nu putu să se abțină și exclamă:

- Dumnezeule, cât de dragălașe sunt dudușele noastre. Sunt frumoase ca niște trandafiri de primăvară. Uite cum le lucesc ochii încă de pe acum! Vai de

băieții care le vor supăra! Doamne, binecuvântează și pe cei care le-au zămislit atât de frumoase.

Copii, dar și mama lor, surâdeau la auzul acestor aprecieri. În alte situații ei și-ar fi exprimat bucuria mai zgomotos, însă tristețea de pe chipul tatălui lor îi determina să se abțină de la alte manifestări copilărești.

Necăjit, făcând eforturi disperate să nu-i curgă lacrimile, Toderăș sărută pe rând copii, soacra și luând în brațe, cu emoție, bebelușul spuse: Când am să mă întorc acasă tu vei fi mult mai mare...daca o să mă întorc...Să mă ajute Dumnezeu!

- Liniște-te Toderăș, te asigur că vei reveni la noi, îl încurajă Maria urcându-se în căruță.

- Mulțumesc, mulțumesc soțioară! exclamă ei dând bici cailor nerăbdători să plece la drum.

Era o dimineață însorită de noiembrie deosebit de frumoasă. Cerul era senin, soarele, abia răsărit, lumina întinderile nesfârșite ale stepei dobrogene, o adiere ușoară venea dinspre largul lacului Razelm în vreme ce ultimele rămășițe ale ceții de noapte se risipeau în depărtare.

Frumusețea zilei se oglindea pe chipul armonios al Mariei care, trăgând adânc aerul curat al dimineții, se gândea la soarta familiei sale.

Apoi, aproape tot drumul până la Tulcea ea nu-l slăbi din ochi pe Toderăș. Era un țăran mândru, de vreo treizeci și patru de ani, purtându-și falnic

capul cu părul aproape blond, privirea deschisă, cu trupul de voinic așezat pe două picioare zvelte.

Cum era plăcut la înfățișare, fiind iubit deopotrivă atât de Maria, cât și de toate rudele lui, Toderaș era un om hotărât în umblet și mișcări, nu precupețea nimic pentru bunăstarea familiei sale.

Tot privindu-l pe soțul ei, aproape ostentativ, în mintea tinerei femei se perindau o sumedenie de gânduri. Pentru prima oară în viața ei se întreba de ce oamenii se războiesc, care este cauza confruntărilor armate, pentru ce nu au bună credință... Ea nu putea concepe că dragul ei Toderaș să fie ucis într-un conflict nedemn, departe de țară, departe de neamul lui românesc.

În schimb, Toderaș era furios pe cei care în mod nelegal îl trimiteau la război în locul unui prost. Este adevărat că tatăl său era bogat, dar tot satul știa că Ion a lui Partebună este de o prostie proverbială.

Zâmbi, fără să vrea, atunci când își aminti pățania acestuia pe drumul care lega satele Sarighiol de Caraibil. Se vorbea prin sat că, acum vreo doi ani, Ion se întorcea noaptea de la târg când adormi cu hăturile în mână.

După o vreme se trezi și observă că bidivii lui stau, dar nu din cauză că erau istoviți, ci pentru că un „om” cu brațele desfăcute îi oprise și nu le permitea să înainteze.

Fiind întineric, fricos și suferind de prostie, el nu se dădu jos din căruță, nu cercetă cu atenție cine-i oprise caii, mulțumindu-se să se roage tulburat: Te rog....te rog lasă-mă să trec...striga el în beznă.

Așa strigă Ion până în zori, când un drumeț observă cât de prostănac este și dădu caii înapoi, îi desprinse de crucea albă de piatră și trase atelajul pe drum.

- Hai vină-ți în fire, omule, nu vezi că acești cai au deviat puțin spre dreapta și s-au încurcat în crucea de pe marginea drumului, îi spuse străinul. Adună-ți mințile!

- Mulțumesc, zise Ion și rușinat porni din nou la drum.

Altădată, pe când Ion era la vânătoare, a văzut venind spre el un „lup” foarte hotărât să-l atace din față. El își epuiză toate cartușele în el și tremurând de frică se aruncă grabnic într-o groapă nu prea adâncă, dar cu mult noroi.

Arătarea trecu pe deasupra lui și nu-i pricinui nici un rău. Ceilalți vânători se prăpădeau de râs căci așa-zisul „lup” nu era decât un pașnic ciurlan³, care prin rostogolire își mărise volumul și vântul îl plimba dintr-o parte în alta.

³ Plantă anuală

În zeflemea, ei îi ziseră să se șteargă grabnic de noroi întrucât alt vânător ar putea să-l confunde cu o fiară necunoscută.

- Dragă Toderăș - zise deodată Maria – Tulcea este aproape și cred că stomacul tău nu-și mai amintește de gustarea de dimineață. Hai să ne oprim sub un copac să luăm împreună poate ultima masă și să ne odihnim nițel, atât noi cât și caii.

- Vorba ta soțioară, e plină de înțelepciune - rosti Toderăș. Mă învoiesc din toată inima. Uite o să trag căruța pe drumul acesta lateral și după un scurt urcuș la picioarele noastre v-a fi Tulcea și neasemuita Dunăre.

Cei doi se opriră la un tufiș de măceș, lăsară caii să pască și Toderăș spuse cu o veselă nerăbdare: Hai, nevastă deschide traista, că după cum arată e plină cu merinde.

Așezați pe un covor de frunze uscate, unul lângă altul, cei doi mâncară pe săturate și băură dintr-o sticlă, de nenumărate ori, vinul dulce dobrogean.

Neamul lui Ioanaș făcea vinul după propria rețetă.

Din via lor situată pe dealurile Căiracilor, scăldată în razele soarelui și mângâiată neîntreput de adierea venită dinspre întinderile nemărginite ale Mării Negre, învechit în butoaie de stejar, vinul era limpede, de un roșu aprins, cu gust și aromă neobișnuită, caracteristică zonelor de stepă.